

D. THOMÆ KENNEDY

A KIRK HILL, Equiti Aurato, INCLYTÆ CIVITATIS EDINBURGI CONSULI MAGNIFICO;

DD. DAVIDI LINDSAY, JACOBO SUTHERLAND, ALEXANDRO HAMILTON, JOANNI CHARTERIS Prætoribus Prudentiæ, & Justitiæ nomine Clarissimis;
MAGNO PRINCE Edili Vigilantissimo: GEORGIO & JOANNI DRUMMONDIS, illi Urbis, huic Academiæ, Quætoribus Fidelissimis.

Et Reliquis Senatoribus Edinburgenis Academiae JACOBI Regis Curatoribus & Patronis Eximiiis & Meritissimis.

Theses basce Philosophicas, borâ & loco solitis, ad

Augusti diem propugnandas, D: D: G: Q:
CANDIDATI

HERBERTUS KENNEDY *Præf. &*

Adamus Bennet,
Alexander Areskine,
Alexander Leslie,
Andreas Donaldsone,
Andreas Murray,
Carolus Scot,
David Kennedy,
Donaldus McDonald,
Georgius Bennet,
Gualterus Pringle.

Gulielmus Barelay,
Gulielmus Douglas,
Gulielmus Douglas, alter,
Gulielmus Garfshore,
Gulielmus Hamilton,
Gulielmus Hog,
Gulielmus Kintore,
Gulielmus Strachan,
Gulielmus Wilson,
Hugo Wallace,

Hugo Someruel,
Jacobus Campbell,
Jacobus Douglas,
Jacobus Hart,
Jacobus Kennedy,
Jacobus Lisbrow,
Jacobus Macbie,
Jacobus Millar,
Jacobus Morrison,
Jacobus Neilson, Servico Britan:

Joannes Belches,
Joannes Monro,
Joannes Ord, Bervico Britan:
Joannes Sinclair,
Joannes Spotswood,
Joannes Wilson,
Laurentius Binning,
Marcus Ker,
Matheus Reid,
Patrius Hume,

Patricius Purdie,
Patricius Stodhart,
Richardus Callender,
Robertus Innis,
Robertus Stodhart,
Rogerus Hephburn,
Timotheus Panshion, Anglus:
Thomas Laurie,
Thomas Thomson,
Thomas Wharton. Anglus.

UT humanum Genus in veritatis indagine majori cum fructu procederet, plurimi opem & industriam contulerunt suam; sed nulli illis infatigicus rem suscepisse videntur, quorum ingentia volumina scatent inutilibus & ad nauseam ulque repetitis quaestionibus, de *Genere & objecto Logicae*, de *Universalibus*, *gradibus Metaphysicis*, *praecipionibus formalibus & obiectivis*, & per plurimos ejusdem furfuris: Ubi nihil audiri potest, praeter *formaliter & subjektivè, primum & secundum intentionalem, aëriacè, σακχαλόν, καὶ ἀνεπίτημον*; ac istiusmodi vocum monstra, Exorcismis quam scholis aptiora. Jure merito tantæ præceptorum farragini, Longe anteferenda sunt quatuor illa præcepta, quæ *Clariss. Cartesius in dissert. suâ de Methodo Veritatis* Amatoribus propinavit.

II. Cum evidens sit unumquemque certissimè percipere, quod affirmat, negat, dubitat, intelligit, imaginatur, &c: Hoc enunciatum *Cogito*, sive sum *Cogitans* unicum & certissimum esse fundamentum totius Philosophiæ, inferendum quoque est: Hinc sequitur omne quod nobis evidens est, quod æquè clarè & distinctè ac prædictum principium percipimus, omneque quod cum hoc principio ita convenit, & ab illo ita dependet, ut si de eo dubitare velimus, etiam de principio esset dubitandum, pro Verissimo habendum esse.

III. Quoniam verò nobis inest *Idea Dei*, concludimus *Deum existere*: Nam omnis Entitas rei representatae per *Ideam*, causam in qua formaliter vel eminenter continetur, necessario habet; Et etiam nos habemus *Ideam Dei*, in quantum est substantia perfectissima, omnimodam limitationem excludens: Cumque nihil reperitur in omnibus creatis finitis, quod nobis *Ideam substantiae infinitae* ingerat, proinde necesse est à solo Deo infinito procedat. Hallucinantur autem qui existimant nos ratiocinatione tantum & argumentorum serie Deum cognoscere; quæ argumenta dicunt non à Dei *Ideâ*, sed à nobis & creaturis duci, & ad Deum referri: Nam sic homo non efficitur ad imaginem Dei, sed nos Deum formaremus ad imaginem hominis; quod suffus prosequitur *Velhuf*:

IV. Quotcumque homines oraculo *ἰσοπέδοι* monenti auscultarent, facile nosse possent animæ nostræ rerumque spiritualium cognitionem multo corporis rerumque quarumlibet sensibilibum cognitione evidentiorē esse: Proinde mirandum, nuperum Auctorem *D. de Vries* rantopere huic veritati adversari, quod ē contra asserat claram & distinctam rerum spiritualium cognitionem servari isti sæculo, quo *ἡμεῖς* futuri sumus, si illum audiamus, hominem exanimis oportet, priusquam clares & distinctas de prædictis comparare possimus Ideas; Nos quidem belluam induisse potius asseruerimus, qui rebus tantum materialibus contemplantis vacet. Rationi etiā ablonum esse videtur, quod contra argumentum ab Ideâ petitum adducit idem de *Vries*, tanquam *Apostolus Gentium, Rom. c. 1. v. 20.* contrarium docuisset: Nunquam negavit *Cartesius* tandem a liquando à rerum sensibilibum cognitione in ipsam Dei noticiam nos posse ascendere; his tantum est de medio optimo & eo quod ordine Philosophanti primò occurrit. Multa alia incongrua de hoc Themate accumulat idem Auctor, quæ omnia persequi angusta schedula non patitur.

V. Ethica vel definiri potest, *Ars bene beatæque vivendi*; vel *prudencia discursiva*, *directiva actionum humanarum ad honestatem*. Bonum verò, vel *quod omnis appetunt*, vel, *quod cui-libet gratum & conveniens est*. Quæcunque vero Boni definitio amplectenda sit, Bonum est obiectum adequatum voluntatis quoad actus prosecutivos, ideoque Malum quia Malum appeti nequit.

VI. Beatitude formalis neque consistit adæquatè in amore, neque in visione, sed in utroque, cum enim beatitudo hominis objectiva sit tum suprema veritas, tum summa bonitas, debet attingi & possideri per actus illarum potentiarum, quæ versantur circa Verum & Bonum, & proinde ab actu tum intellectus, tum Voluntatis.

VII. Ignorantia est Felicitatis inimica, quodcumque ogganniat *Joannes Stearn* Medicus, in sua Anima medelâ; affersens neque ignorantiam purâ negationis, neque pravâ dispositionis esse felicitati inimicam. Refutatione non egent, quæ ad suam sententiam probandam adfert, cum omnia huic innitantur fundamento, *Imaginario nostra de felicitate est nostra vera felicitas*, quod nec ille nec quilibet alius probavit, aut unquam probabit. Quis enim negat imaginariam ejus felicitatem esse gaudium solidum, & a beatifici objecti fructu esse oriundum?

VIII. *Physicæ est, Essentiam materiæ, & proprietates inde pullulantes investigare: Natura autem Materiæ sive Corporis in solâ Extensione in longum latum & profundum consistit, sublata enim Ideâ Extensionis à materiâ nullam ideam illi superesse videmus, quemadmodum pereunte ideâ figuræ tribus lineis rectis comprehensâ, perit Idea trianguli. Hinc facile deduci potest, 1mo. Nullum esse discrimen inter Corpus Physicum & Mathematicum. 2do. Eandem esse materiam corporum Cœlestium & Terrestrium. 3tio. Corpus generaliter acceptum & spatium idem esse. 4to. Materiam esse impenetrabilem, sive unam materiæ partem non posse simul & semel, cum aliâ ejusdem magnitudinis in eodem loco consistere. 5to. Deniquè materiam esse divisibilem, etiam quoad ejus partes maximè exiguas.*

IX. Continua rectè definiuntur, quorum extrema sunt unum, Contigua verò, quorum extrema sunt finis: Si igitur duo aliqua quanta ita se habeant, ut idem sit utriusque extremum, ista reverà non sunt duo corpora, sed unum continuum, & duo tantum per designationem mentis: Si autem ita se habeant, ut unicuique competat sua extrema, sed ita ut extrema unius per contractum conjungantur cum extremis alterius, ista quidem non sunt unum per continuationem, sed per aggregationem tantum. Ridiculum ergo est illud quod asserit *Albini*, nim: totum hoc Universum esse unum Continuum: constat in Corporibus hujus mundi plurimum mortis esse, ita ut quædam moveantur, & alia ut quiescentia spectentur, per motum vero non tantum tollitur contiguitas, sed etiam continuïtas: hinc è numero Continuum, *solidum, uno Omnia Liquida, ad Corpora viventia*, &c. Omnia fere corpora Physica, præsertim verò quæ ita crassa sunt ut nostris sensibus sint obvia: Relinquitur ergo Continuitatem deprehendi in minimis partibus materiæ, sive in corpusculis adeo exiguis ut aciem nostri sensus penitus effugiant: Illa enim Corpuscula quantumvis exigua non minus sunt divisibilia, quam majora Corpora, ac natis eodem loco habenda. ac si aliquid eorum motum mentitudinem æquarent.

X. *Vaccinium* fire ignisum fere
dari repugnat. Hoc certe idem esse
et *Vaccinium* fire ignisum fere
et *Vaccinium* fire ignisum fere

XI. Tres istæ motûs definitiones nim: Quod sit vel *translatio corporis ex vicinâ* unius in viciniam alterius, quæ tanquam *quiescentia spectantur*; vel quod sit, *variabilis distantia corporis unius ab aliorum corporum partibus*: vel, *mutabilis distantia unius puncti à tribus aliis punctis determinatis*, & non in rectâ jacentibus, non tam sensu ac re, quam verbis differre videntur. Quis itaque erit, *continua applicatio corporis ad easdem partes corporum circumjacentium*, vel eadem manens *distantia corporis unius ab alterius corporis partibus*. Hinc patet *Primo*, tam motum quam quietem esse *relativa*. *Secundo*, Corpus ad quod referuntur immobile supponi. *Tertio*, Nullum esse motum aut quietem absolute considerando. *Quarto*, Si in toto universo essent duo vel plura corpora, dicimus motum fore *reciprocum*; nam definitio motûs non minus competit corpori à quo intelligimus motum fieri, quam ipsi corpori quod moveri volumus.

XII. Cum conditiones quantitatis motui competant, quantitatem tum *intensivam*, ratione, *scilicet*: linear vel spatii quod mobile transcurrit, tum *extensivam*, quæ desumitur à magnitudine ipsius corporis quod movetur, motui competere necesse est: ex utrâque hac quantitate oritur *vis*, *robur*, sive *momentum* motûs; Atque hinc computari possunt momenta corporum.

XIII. Dum Peripatetici asserunt unum motum esse alteri contrarium, si loquātur de contrariis effectibus & determinationibus, satis commode intelligi potest, sed si per contrarium intelligant illud quod suum oppositum destruit, negandum est unum motum alteri contrarium esse. Nam si minus aliquid corpus à majori quiescente repellatur, id mobili continget quod Peripatetici vocant motum contrarium, & tamen nihil est aliud praterquam continuatio ejusdem motus, mutatâ determinatione: Idem enim motus nequit contrariari sibi, sola igitur quies eo sensu est motui contraria, sicut motus quieti, nam motus & quies se mutuo tollunt.

XIV. Primam motus Regulam hanc esse statuimus, nempe *omne corpus mobile, in motu perseverare, nisi ab extrinseco impediatur*; h. e. corpus, quod in motu est, non magis ex se potest desistere à motu, quam corpus quiescens ex se motum inchoare potest. Priorem motus regulam exornat hæc - *illa corpora quæ circumscriptis manentibus, circumscriptis recedere de centro sui motus, nisi quidem ab aliis causis determinarentur ad motus circulares, non pergerent in circulo movere, sed continuarent suum motum in lineâ rectâ, quæ tangit circulum in eo puncto in quo sibi ipsis permitta sunt*. Tertia Motus regula est, *Si corpus durum directè incurrat in aliud Corpus durum quiescens, tum ista duo corpora habent nisi eandem quantitatem motus inter se, quam habebas unum illud quod in aliud incurrare supponitur; quantum igitur communicatur corpori prius quiescenti, tantum à mobili detrahitur*. Quarta, *Si corpus durum in aliud incurrat quod tardius movetur in eadem lineâ rectâ, & quod sibi ipsi æquale est, procedent postea in eadem lineâ rectâ, sed permutatis celeritatibus*. 5ta, est hæc, *quodvis mobile quantumvis exiguum aliud quodvis corpus, quantumvis magnum, sed quiescens, impellit & ad motum coarctat*. Hic enim à Cartesio recedere cogimur, assensente, *Exiguum corpus quantumvis celeritate motum non coarctare ad motum majus corpus quiescens, sed ab eo repelli eadem celeritate quâ accellerat*: verum hic aliquid humani patitur Magnum illud ingenium, latentibus hujus sæculi Philosophorum perspicacissimis, motus indolem indagantibus: Si verò corpus illud quod quiescit durum sit, ut supponitur, vix poterit explicari quomodo novam illam motus determinationem quâ mobile versus partes oppositas fertur, communicare possit, cum ipsum penitus quiescat & rigidum sit, quod etiam experientiâ pulveris tormentarii confirmatur.

XV. Proprie loquendo motus Compositio nulla reperiri potest; sed quoniam mobile cum variis comparari potest, saepe plures motus illi tribuimus, nimirum unum respectu unius & alterum respectu alterius : Sit quidem rota vel index horologii in manu hominis, proprie habet nisi unum cum motum, videlicet. Respectu earum partium quae sibi contingunt sunt: Supponamus tamen manum hominis sursum & deorsum ferri, atque ipsum hominem motu progressivo procedere, deprehendemus varios motus in rota horologii, & dicimus ipsum motum compositum esse, ex motu proprio circulari, ex motu sursum & deorsum, & ex motu progressivo.

XVI. Universalis causa motus est *Causa Prima*, quæ primum produxit certam quantitatem motus, in materiâ, & eandem temper conservat, propter constantem & uniformem providentiæ suæ tenorem: Cumque etiam videmus unum corpus suum motum non amittere, nisi cum alteri communicet, ita ut quicquid motus accrescat uni, tantum decreascit alteri, inferri potest ipsum motum non perire, sed ejus eandem quantitatem in materiâ manere, licet nunc in his, nunc in illis partibus.

XVII. Cum varietas specierum motus defumat vel à varietate determinationum, & linearum quas motui suo mobile describit; vel ab ipsius mobilibus: Naturam reflexionis consistere existimamus in mutatione determinationis accidentis mobili, in occursum alterius corporis, quod mobile nec pervansive potest, nec à loco movere: Proinde dicendum est Angulum incidentiæ alicujus mobilis æqualem esse angulo reflexionis ejusdem à corpore rigido. Patet insuper quo obliquior est incidentia, eò obliquiorem fore reflexionem, ob paritatem angulorum; Et quoque corporum oblique incidentium minorem esse percussionem, quam corporum rectè incidentium, idque in ratione obliquitatis anguli incidentiæ. Absurdum igitur est illud commentum, quod quidam Philosophi magni faciunt, dari quiescenti mobili in puncto reflexionis, cum constet reflexionem esse solum mutationem determinationis motus: Signatur Quies esset in puncto reflexionis, non tantum fore mutatione determinationis, sed ipsius etiam motus, cuius novi motus nulla causa assignari poterit. Eodem modo constat Refractionem esse mutationem determinationis quæ accidit mobili, dum transit ex uno medio in aliud, quod ipsi motus vel minus resistit. Ubi enim mobile pervenerit ex uno rariore medio, sive quod facilius ipsum admittit in aliud densius sive pervenerit ex uno rariore medio, tum ratio, tum experientia docet, quod non continuaturum sit ipsum motum in eadem recta lineâ quâ rarius transierat, sed quod in ipso puncto contactus mediorum ab illa linea recta, idque magis vel minus per inæqualitatem mediorum, recessurum sit. Hinc deduci potest tæ solum refractionem dari quæ obliquè incidentium, quæ cum perpendiculariter incident, nunquam patitur mutationem. Contra vero quod obliquior est incidentia, eò magis accidit in refractum motus, & in obliquum admodum sit corpus quod incidit, non tam refractum quàm corpus perpendiculariter incidentium. Hoc verò in brevibus levibus scriptis continere, non erat meum.